

Скінчилось літо

Микола Руденко

Скінчилось літо. Шелестять дощі
Холодні — без веселок та без гроз,
А завтра на стави і на кущі
Змертвілим птахом упаде мороз.

І паморозь, немов могильна сіль,
Скує у лузі голі дерева.
І тільки вогники далеких сіл
Підкажуть, що земля іще жива.

Я жадібно ті вогники ловлю
І розмірковую в осінній млі,
За що крилату блискавку люблю:
Вона — це мова неба і землі.

В її ударах догорить пільма,
І ніби світ спочатку виника.
Без неї ця земля така німа,
Як зморена душа без язика...

Та ні веселки в небі, ні грози.
Пливе туман, як вікова журба.
Тремтінням удовиної сльози
Мене зустріне схилена верба.

На ній вмирання мовчазна печать.
Взялись багном дороги і мости...
Навчи мене, природо, так мовчать,
Щоб блискавку у грудях зберегти.